

eer men even voortreffelijke, even complete, even affe *kleinschildering* zal aantreffen.

En men moet geen oogen in 't hoofd hebben, of, als men die heeft, niet weten wát Vlaamsche en Nederlandsche kleur is, om niet op den eersten blik reeds in deze schilderijtjes het werk te erkennen van een — *malgré tout* en wellicht ondanks hem zelf — onverbasterd gebleven kunstenaar van ónze nasjonale school.

IV.

Hooger sprak ik van de oorzaken, die van Beers van een hoogdoelend eposdichter zoo in eens tot een dichter van fantazietjes maakten.... In allen ernst: ik ben van oordeel dat van Beers even noodzakelik moest worden, wat hij nu is, als een eik een eik en een beuk een beuk is. Toen van Beers zijn eerste groote tafereelen schilderde, stond hij nog geheel onder den invloed van het ouderlike huisgezin en van zijn vader in het bijzonder. Evenals de kinderen van alle ware Vlaamschgezinden van die dagen doorvoed met historische herinneringen aan het oude Vlaanderen; hebbende hooren lezen als kind en zelf gelezen en herlezen als jongeling de vaderlandsche verhalen van

Cora, naar een schilderij in olieverf.

Conscience, *De Leeuw van Vlaanderen*. *Jakob van Artevelde*, *De Kerels*: dragend, als elk rechtgeaard Sinjoor, in zijn oog een schitterstraal van de niet weer geëvenaarde glorie, welke de „groote kunst” te Antwerpen omblonken had gedurende de epiesche periode van de Vlaamsche renaissance-school met Rubens, van Dijk, Jordaens en hun tijdgenooten; van verre verwant, overigens, én met Wappers, die na dertig beproefde de nasjonale school in eer te herstellen, en met Hendrik Leys, die, werkelijk, de historieschildering twintig volle jaar alle andere kunstuitingen deed verduisteren, kwam hij er als het ware van zelf toe, om, op zijn beurt, te droomen zijn epieschen droom, te beoefenen de zoogenaamde hoogste genres van zijn kunst. En, eens dat hij daartoe besloten was, lag het ook vóór de hand, dat hij die onderwerpen